

Gehannes met vriendinnen

Bert Visscher bij Uitgeverij Brandt:

Dat wordt nooit wat

Italianen kunnen niks

Gehannes met vriendinnen

Bert Visscher

Gehannes met vriendinnen

Lachen en janken met Anna, Anne Jo, Antje, Betsy, Else,
Emma, Froukje, Leonie, Linda, Lonneke, Lotje, Mia,
Roelie, Rosa, Sarah, Sophia, Willeke en... eindelijk Pien

Uitgeverij Brandt
Amsterdam 2026

Inhoud

Help	7
Anna	13
Anne Jo	25
Antje	33
Betsy	39
Else	45
Emma	51
Froukje	61
Leonie	69
Linda	77
Lonneke	89
Lotje	97
Mia	103
Roelie	109
Rosa	117
Sarah	123
Sophia	131
Willeke	143
Pien... eindelijk...	149

© 2026 tekst Bert Visscher

Omslagontwerp: Moker Ontwerp

Omslagfoto: © Marleen Annema

Foto Simca pag. 130: Shutterstock

Overige foto's: collectie Bert Visscher

Zetwerk: Zeno

ISBN 978-94-93319-57-8

NUR 301

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HELP

Begin jaren zestig had je een reeks boekjes met uitleg over hoe om te gaan met huisdieren of dieren op de boerderij. Kocht ik visjes, dan werd deze aankoop vergezeld met het boekje: *Mijn Goudvis, omgang en onderhoud*. Zelfs bij een wandelende tak was een begeleidend schrijven. Was trouwens nog een heel project om de lopende tak van het andere groen te onderscheiden. Regelmatig werd takkie per ongeluk in de groene container geflikkerd. En had je een witte en een grijze muis, dan waren twee boekjes noodzakelijk. Want iedere muis vereist een speciaal voer of een uitgekiend Sonja Bakkertje.

Zo had de familie Visscher in de loop der jaren een aardige verzameling boekjes over omgaan met papegaaien, hamsters, cavia's en konijnen in de kast staan. Achteraf de enige herinnering aan de beestjes die op den duur op diverse plekken in de tuin onder de coniferen belandden. God hebbe hun tere ziele.

Hadden we ons aan de uitleg gehouden, dan had schildpad Toto wellicht nu nog door de tuin geschuifeld. Z'n schild heeft trouwens nog jaren gediend als asbak.

In die boekjes stond werkelijk alles over voedsel,

vachtbehandeling, speeltjes en andere randzaken die het leven van het beestje tot een feest moesten maken. Zo stond zelfs beschreven hoe je een knotje kon maken op het koppie van de langharige cavia of hoe je je hondje veilig kon trimmen. Waarschijnlijk had onze buurvrouw het boekje ondersteboven gehouden want haar Toby, een Ierse dwergtering Schnauzer, kwam na een door haarzelf uitgevoerde trimsessie naar buiten als Lassie die in een weiland tegen een stroomdraad had gepist. Het arme beest durfde maandenlang niet meer in de openbaarheid te verschijnen.

In de loop der jaren lieten we de beschrijving per dier echter voor wat het was. Er kwamen nog wel meerdere honden, kippen en nieuwe katten, maar die werden zonder bijsluiter opgevoed. Er is immers via internet voor ieder dier tegenwoordig een parkietenfluisteraar, een tekkelhypnotiseur, een ponyfysio of een klankschaalcoach voor edelherten.

Maar goed, ik kwam de oude boekjes over de opvoeding der dieren weer tegen tijdens het opruimen van de zolder. Er zouden bouwvakkers komen om de boel te isoleren en derhalve moest de ruimte leeg. Het plan om het huis tochtvrij te maken lag er overigens al jaren.

Wij hadden sinds de koop energielabel Z+ en betaalden ons scheel. De slimme meter draaide overuren, maar alle opgewekte warmte trok door het trappenhuis naar boven en verliet via enkel glas, open kieren en scheef liggende dakpannen ons pand uit 1928.

Kortom, er moest iets gebeuren om toch ergens een hoekje in het huis verwarmd te krijgen voor onder de achthonderd euro per maand.

De zolder stond echter stampvol en er moesten nogal wat spullen worden versleept om de mannen van de isolatiefirma wat ruimte te geven. Maar verslepen was niet de ideale oplossing. We kwamen er niet onderuit, er moesten dingen worden weggegooid. En daarmee sta je meteen op de drempel van een oorlog. Want ondanks moeilijke onderhandelingen en vooraf gemaakte afspraken over wat wel weg en wat niet weg, werd het een gigantisch gezeik.

Ik wil mezelf niet op de borst kloppen, maar durf toch wel te beweren dat ik nogal doortastend ben qua dingen de container in donderen. Mijn vrouw heeft echter een verhaal bij ieder object dat uit het stof wordt gehaald. En dus weer twijfel en dus toch weer bewaren.

Afijn, u kent dat. Te lang overleg en eigenlijk alleen maar bezig de zoi naar een andere plek te schuiven waar het natuurlijk later ook weer in de weg staat. Stapels tassen en koffers die de laatste tien jaar alleen nog dienst deden als bed and breakfast voor de muizen. Maar ja, die koffer had tante Gina nog gebruikt tijdens haar reisjes naar de Vogezen. En achter die rollator had opoe nog bezopen naar Zwolle gelopen. Die doe je dan toch niet weg. En al die werkstukken van jezelf uit je Pedagogische Academie-periode en die leuke schriftjes van de lagere school. Waarom in godsnaam bewaren?

Het compromis om van alles één te houden hield

ook niet echt lang stand. Want welke kies je? Bovendien moest alles uit puur sentiment nog eens worden doorgebladerd, en onder veel ah's en oh's neemt een gepland avondje opruimen bijna een hele vakantie in beslag en gaat de huur van de container op de oprit richting een maandsalaris. Mijn beklag over het tempo deed mijn vrouw echter niets. Zij zat met haar neus in een stapel oude *Autokampioenen*, waarin ze ooit diverse uitjes met een stift omcirkeld had.

'Ik geloof niet dat we ooit nog naar Hotel Forellenfreude aan de Moezel gaan, mit Zimmer für 15 Mark,' zei ik. Dus weg met die stapel. Maar daar dacht het hoofdbestuur heel anders over.

'Toch heerlijk om doorheen te bladeren?' Bladeren? Wat nou bladeren? De pagina's verpulverden al bij het optillen, en een treinreis naar Luxemburg is al eeuwen geen 24 gulden meer.

En zo ging het gehacketak over bewaren of niet de hele week door. Vaak dachten we dat na een etmaal rust de standpunten wel zouden zijn veranderd, maar eenmaal terug op zolder gaven we beiden geen duimbreed toe.

Hetzelfde ritueel herhaalde zich telkens opnieuw. Vrouwlief halverwege chagrijnig en boos naar beneden en ik tot aan de oksels in de met stof overdekte 'brocante': dé Franse beschrijving voor rotzooi die duur wordt verkocht aan toeristen. In een authentieke Franse boerenschuur natuurlijk.

En zo kwam ik tussen de rotzooi ook weer een oud

exemplaar tegen van de reeks boekjes over de dieren: *Mijn Zebravink, omgang en onderhoud*. Tja, en nu? Boekje bewaren of op de stapel met weg te gooien vergeelde *Libelles*? En wat heb je er nog aan? Eén zoekopdracht op internet en je weet zelfs de favoriete nagellak van de zebravink.

De keuze voor bewaren was simpel geweest als de ultieme uitgave erbij had gezeten: *Mijn vrouw, omgang en onderhoud*. Kijk, daar heb je je verdere leven wat aan.

Ik heb me in het verleden prima tussen en langs dames heen kunnen manoeuvreren, maar had ook graag af en toe een hulplijn gehad. Een almanak met uitleg over logica, stemmingen, yoni-jeuk en alle andere facetten van het fenomeen vrouw. Soms dwaal ik nog wel eens af en wandelen de meisjes uit vervlogen dagen, zoals Willem Wilmink ze beschreef, door m'n hoofd. Korte verkeringen, zinloze versierpogingen, vreselijke afwijzingen en 'we kunnen toch gewoon goede vrienden blijven.'

Prachtige momenten, maar ook veel gedoe en geknoei en op veel te jonge puberleeftijd de bink willen uithangen. Te snel, te lomp. Want wat nou subtiliteit? Wat nou knuffelen? Het moet vanavond nog gebeuren. Want terug bij je vrienden moet je wel een stoer verhaal hebben. Hand onder haar trui en maar frummen aan het bandje op de rug. Geklooi, maar niks laten merken natuurlijk. Want vertel mij, de Houdini van de haakjes, iets over bh's.

Tot het moment van de lichte blamage. Dat zij je na een kwartier gepruts op haar rug bevrijdt met de woorden: 'De sluiting zit aan de voorkant, schat.'

Pfff... lekker bezig, Bert.

Anna

Mijn eerste plotselinge afwijzing van een meisje met wie ik verkering had – althans ik mocht naast haar lopen naar het gymnastieklokaal – was volgens de overlevering zo rond mijn tiende.

Ik had dit natuurlijk nooit onthouden, ware het niet dat ik ooit na een voorstelling in Den Haag mijn oude schooljuf Brouwer trof. Inmiddels flink over de tachtig maar kraakhelder van geest. Haar ogen stonden nog net als vroeger beide een andere kant op zodat je nooit wist of ze jou aankeek of degene naast je. Als ze een vraag stelde werd er door drie leerlingen gereageerd.

Ook ging het gerucht dat ze met die ogen achteruit kon kijken. Hoe kon ze anders zien wat wij tijdens muzikles uitspookten als zij met haar rug naar ons toe aan de piano zat. Pas maanden later kwamen we erachter dat het de spiegeling in de zwartgelakte piano was. En nu ik dit schrijf schaam ik me nog steeds voor de idiote en obscene gebaren die we achter haar rug maakten met blokfluit en triangel. Terecht dat ik toen nogal wat tijd heb doorgebracht in de hoek of op de gang. Twee zeer vertrouwde plekken voor onrustige Visscher. Liep er soms wel eens heen voor ik ook maar iets had gedaan. Dan was ik er tenminste al.

Die avond na de voorstelling in Den Haag wilde Juf Brouwer me verder niet lastigvallen, maar even elkaar weer treffen was toch wel het minste. Na een kort babbeltje, ze had de voorstelling heerlijk gevonden maar wel iets te snel, nam ik afscheid van haar. Althans, ze maakte aanstalten om te vertrekken, ware het niet dat precies op dat moment Pieter, mijn trouwe hulp en toeverlaat op het podium, haar vroeg of Visschertje vroeger ook zo druk en onhandelbaar was.

En ja hoor, voor dat verhaal ging Brouwer eens rustig zitten. Dit kon wel eens nachtwerk worden. En daar waar ik dacht niets meer te weten van die tijd, kwamen de beelden tijdens haar verhaal glashelder naar boven. Ik herinnerde me door haar beschrijving simpelweg nog bijna alle namen van de klasgenootjes. Wist zelfs nog hun gezichten en eigenaardigheden naar boven te halen.

Ronnie, die altijd krijtjes in z'n neus douwde, en Lukas met z'n bezwete trui die hij gewoon naast z'n bed rechtop kon zetten. Je hoorde de wol bij iedere beweging kraken.

En zo werd ook mijn hopeloze liefde voor Anna weer opgerakeld. Notabene vijfenvijftig jaar geleden.

Anna zat bij mij in de derde klas van de lagere school en ik was stapelgek op deze blonde godin. Ik deed alles om haar aandacht te trekken en om haar ouders ervan te overtuigen dat ze aan mij de ideale schoonzoon hadden. Maar ze moest niet te lang wachten, deze George

Clooney kon zo maar eens snel bezet zijn. Maar met al mijn drukte en onhandigheid wist ik ook de boel vakkundig te verkloten bij Anna.

Zo had juf ons verteld over Valentijnsdag. We mochten iets van crêpepapier maken voor iemand om wie je veel gaf. Haaaa... hier lag een schitterende kans, dit zou duidelijkheid brengen, hier zouden engelen zingen te midden van een regen van boterbloemen.

Een grote gele zonnebloem voor Anna, dat moest het worden. En daar lag ook meteen het probleem waar ik wel vaker tegenaan liep: Fransje Hielkema, die communiceerde met spuug en twee vette vuisten. Dikke Fransje had al het gele crêpepapier bij elkaar verzameld en was niet van plan ook maar een snipper geel te delen.

Van enig overleg over eerlijk en oneerlijk was domweg geen sprake. En verdomme, hij zou toch niet alle geel gebruiken voor een boeket voor Anna? Er werd immers al geroddeld over die twee. Bij gymnastiek stonden ze zelfs al te smoezelen over eventuele verkering tussen Fransje en Anna.

Fransje Hielkema werkte op de autosloperij van z'n vader, een norse man die iedereen kende als Half Handje Hielkema. Op een oudejaarsavond had niet alleen hij een kort lontje, maar ook de illegale Duitse honderdklapper met gouden regen. Pas na de laatste knal hoorde men het gegil van Hielkema senior en bleek ie drie vingers kwijt te zijn, die overigens nooit zijn teruggevonden.

Afijn, dan maar een rode roos. Rood was er nog genoeg. Als een bezetene ging ik tekeer met lijm, schaar en ijzerdraad. Dit moest wat worden. Dit moest goed gaan. Niet meer denken aan de ramp tijdens Sinterklaas en gewoon zorgen voor de goedmaker van de eeuw.

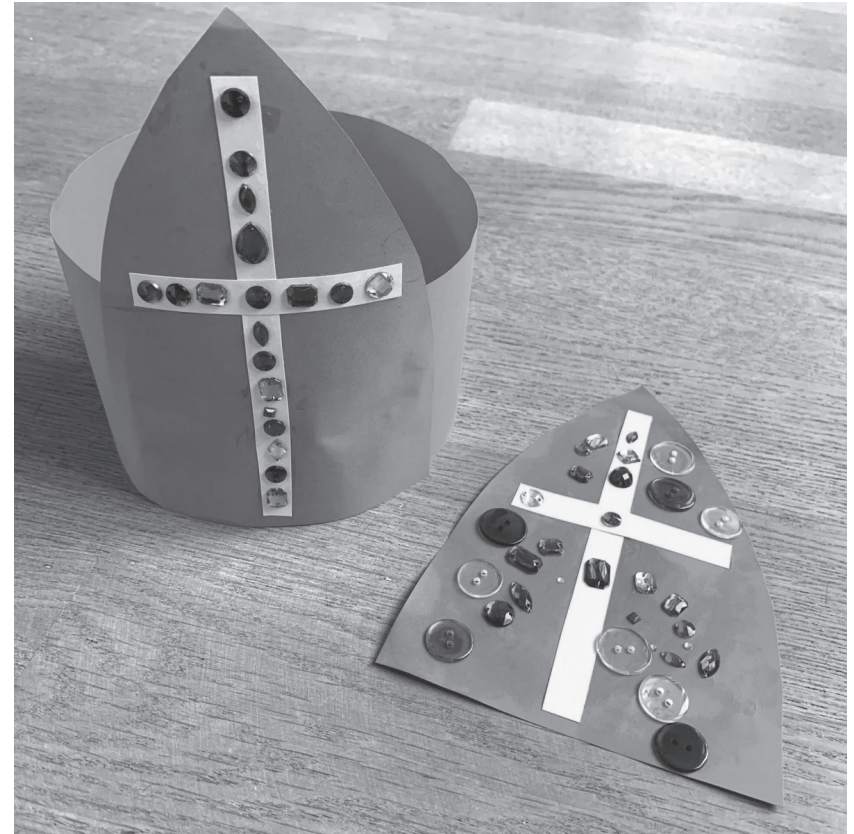
Tijdens de afgelopen Sinterklaasviering was de bedoeling namelijk goed geweest, maar de afwerking nogal onvoldoende. Ging allemaal even niet lekker. Iedereen zou die ochtend een mijtertje op en een baardje van witte watten, en zo zou een colonne van twintig Sinterklaasjes de goedheiligman ontvangen.

Na diplomatieke onderhandelingen tussen Fransje en de juf kreeg iedereen de juiste materialen en kon het feest beginnen.

Even was er nog paniek bij de oefening. De lijm die onder de neusjes werd gesmeerd veroorzaakte bij enkele klasgenootjes vreemde hallucinaties. Drie vertrokken misselijk naar huis. Maar op de feestdag zelf was iedereen voorzien van mijter en baard en werd de sfeer opeens magisch. Straks mochten we naar het plein om de Goede Sint te begroeten.

Hand in hand naar buiten en verrek, het lukte, ik mocht naast Anna. Zij nam zelfs het initiatief en pakte m'n hand.

We schuifelden langzaam naar buiten maar bij de voordeur raakten onze mijters elkaar en scheurde de hare ietwat in aan de zijkant. Afdoen en repareren was geen optie. Baard en mijter waren aan elkaar verbon-

den en dat setje zat dus vastgeplakt onder de neus. Maar ik moest iets doen. Redden wat er te redden viel. Anna's gezicht stond al bijna op langdurig janken.

Ik vloog naar ons lokaal om een nietmachine te halen waarmee ik het euvel wel zou kunnen verhelpen, terwijl Anna met tranen in de ogen bij de kapstokken stond te wachten.

Ik probeerde voorzichtig de mijter aan elkaar te nieten zonder haar te verwonden, maar het zat te strak. En of het nou door de geïnhaleerde lijm kwam of een kortsluiting in mijn hersens, ik vouwde de nietmachine open en sloeg met een flinke klap een nietje dwars door het karton in haar wang. Ik geloof dat het gegil van veertien varkens vlak voor de slacht een beetje een beeld geven van het gekrijs dat op dat moment uit kleine Anna kwam. Meiden kunnen zo overdrijven.

Juffen, meesters en moeders er meteen omheen in algehele paniek en Visschertje aan het oor mee naar de lerarenkamer. M'n mijter en baardje volledig kapot gescheurd. Meteen in de hoek naast het koffieapparaat, en daarmee geen Sinterklaas gezien, geen pepernoot gehad, geen witte schimmel geaaid.

Na de lunch mocht ik weer naar de klas en daar kwamen de gemoederen weer een beetje tot rust. Iedereen zat te graaien in het snoepgoed en had derhalve dan ook geen aandacht meer voor de pleister op Anna's wang of haar snikken om aandacht.

Fransje Hielkema opperde nog even om ook in haar andere wang een nietje te rossen. 'Dan is het net of het

bij haar wangen hoort.' Juf hoefde daarop niks te zeggen, Fransje wist precies de route naar de hoek.

Verkering met Anna was vanaf die dag een bijna onmogelijk project geworden. Of er moest nog een kans op wiedergutmachung komen zodat Anna zou zien dat ik weliswaar de onhandige maar ook de ware in haar leven zou worden.

En zo kwam de naderende Valentijnsdag als een godsgeschenk. Anna zou me totaal overdonderd en in tranen smeken om voor eeuwig bij me te mogen blijven. Nou ja, ook af en toe een weekendje niet. Een man moet ruimte hebben voor vrienden en *Studio Sport*, nietwaar.

Daarnaast zou er nooit gedoe meer zijn over boodschappen doen, over wat te eten en wie er vandaag kookt. De vader van Anna runde namelijk een cafeteria en zodoende zou een graai uit de vitrine iedere dag ons avondeten worden. Na het hoofdgerecht nog even aan de roomijsmachine en de zaak afmetselen met een milkshake. Met aardbeiensmaak natuurlijk, voor de vitamientjes.

Ach, wat een heerlijk gevoel om je straks in te trouwen in een cafeteria. Nu eerst even indruk maken met een lief Valentijnscadeau en daarna maar het vervolg uitstippelen.

Zelf was ik best tevreden met het eindresultaat. Als je goed keek zag je er heus wel een roos in, ook al vond Jacco het meer lijken op een vertrapte perzik. Meteen sloeg de twijfel toe, maar met wat hulp van juf werd het

pure kunst, en het begin van een lang leven met Anna in het frikandellenimperium.

En aan het einde van de middag was het dan zover. We mochten één voor één voor de klas komen en het presentje voor het bord leggen. Met natuurlijk een kaartje voor wie het was. De afzender mocht niet worden vermeld alhoewel het absoluut duidelijk was wie welk prutsel die middag in elkaar had gezet. Juf had mijn roos in een halfvol vaasje water gezet, wat het helemaal echt maakte.

En zo mocht iedereen z'n Valentijnspresentje halen. Niemand die niets kreeg, niemand met lege handen. Dat is dan het talent van een goede juf.

Zelf kreeg ik een reep chocolade met een vlinder van crêpepapier erop van Inge. Niet moeilijk te raden omdat ze 's ochtends al liep te zeiken of ze een stukje chocola mocht. Nou vooruit dan, beiden een stukje en het aangevreten overblijfsel snel weer inpakken.

Anna, die natuurlijk meteen wist dat haar cadeau van mij kwam, liep met de bloem in de vaas naar me toe en vond het heeeel lief. Ik stond als aan de grond genageld. Hoe nu verder en wat te zeggen? Nee ze vond het echt heeeeel lief en zou het leuk vinden om na school een ijsje te halen bij haar papa en daarna samen te spelen.

Ik kon niets anders uitbrengen dan 'ik mmmmoet nog even het vvvaasje terugbrengen naar jjuuf'. In werkelijkheid moest ik van de zenuwen nodig plassen. Dus haast!

Ik trok met een te wilde beweging de crêperoos uit het vaasje en zwaaide daarmee de halve waterinhoud over Anna en buurmeisje Ankie, die beiden keurig in het wit gekleed waren.

Nou geeft zuiver water niet veel schade, maar water waarin een uur een klont rood crêpepapier heeft liggen weken is allesvernietigend. Je krijgt het nergens meer uit en zelfs je huid moet twee keer vervellen voor je het niet meer ziet.

De dames zetten het terstond op een potje synchroonjanken, terwijl Jacco met een zakdoek het rode water van de muur en de kaart van Europa probeerde te vegen. Madrid en Parijs waren inmiddels onherstelbaar grote rode vlekken met lange uitlopers. Hetgeen bij aardrijkskunde verwarrend zou worden. De grootte van de rode stip gaf immers het aantal inwoners aan, wat nu voor geen meter meer klopte.

Juf nam de meiden in allerijl mee naar de toiletten om daar bij de wasbak nog te redden wat er te redden viel. Ondanks de goede bedoelingen van Jacco had Parijs inmiddels half Europa bedekt en was de kaart ongeschikt geworden voor topografie.

Buiten kreeg ik natuurlijk flink op m'n sodemieter van Anna's volumineuze moeder, wier uitdijend universum naar eigen zeggen iets te maken had met een haperende schildklier, maar iedereen wist dat ze na sluitingstijd niet voor niets de luxaflex van de cafeteria sloot. En wat zich daarachter afspeelde laat zich niet moeilijk raden. (Als je goed keek leek haar gezicht ook

wel een beetje op een eierbal met krullen.)

Anna schopte nog even knetterhard tegen m'n fiets en reed met haar moeder weg. En ik begreep toen al: vrouwen zijn een speciaal soort. Een ander soort.

Thuis moest ik nog even uitleg geven over mijn rood uitgeslagen kleren en losgetrapte fietslamp, maar echte represailles bleven uit. Vader en moeder Vischer waren wel wat gewend. Netjes en heel houden waren toen niet de sterkste karaktereigenschappen van Bertje. En nog steeds niet.

Anna zat overigens daarna nog maar een paar maanden op onze school. Op een dag bleef haar tafeltje leeg. De familie was plotseling, op een vroege ochtend, vertrokken. Het terras van de cafeteria werd niet uitgestald en de luxaflex bleef dicht. Kapper de Ronde had ze al vroeg zien vertrekken, met alleen wat koffers. Zonder ook maar iemand te groeten was de familie het dorp uitgereden.

Er werd weken niets van hen vernomen en dat voedde natuurlijk de vele roddels over belasting, witwassen, sektes, mensenhandel, gehaktballen met asbest en zelfs verdwenen kinderen in de frituur.

Na een kaartje van Anna vanuit Canada, gericht aan de klas, werd wel duidelijk dat onze frituurvrienden iets te veel blauwe enveloppen niet hadden geopend in Nederland. Wegwezen dan maar.

Op het kaartje stonden alle namen van de klas, behalve die van mij. Wijven!! Ook al zeggen ze dat er

niets meer aan de hand is, dat alles is vergeten en vergeven, dat we het er niet meer over hoeven te hebben, je krijgt absoluut nog een schop na. Zelfs na elkaar jaren niet te hebben gezien kan een drankje met een ex niet zonder een kleine sneer of een opmerking onder de gordel, om daarmee even te laten voelen dat je toen al een behoorlijke eikel kon zijn.

En dat is dan ook meteen het moment om zo'n weerzien tactisch te beëindigen. Mijn ontsnappingszin was vaak: 'Voor de klok twaalfen heit moet ik thuis zijn, anders verander ik in een pompoen.' Daarna opstaan en nonchalant wegwandelen.

En terwijl zij denkt: leuk grapje, die is even naar het toilet, kom jij nooit en te nimmer weer terug.

Heerlijk om af en toe een eikel te zijn.